

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej, v právnej veci žalobcu: **R. K. zastúpeného JUDr. A. S., advokátkou**, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 28. novembra 2005, č. KM-156/PK-2005, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. februára 2008, č.k. 1 S 289/2006-49, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. februára 2008, č.k. 1 S 289/2006-49 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného zo dňa 28. novembra 2005, č. KM-156/PK-2005, ktorým bol zamietnutý jeho rozklad a potvrdený personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky zo dňa 31. augusta 2005, č. 428 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov PZ, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon). Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalobcovi

bolo preukázané konanie zakladajúce dôvod jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ. Krajský súd konštatoval, že nie je v súlade so zákonom, aby v služobnom pomere zotrval policajt, ktorý zapríčinil dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu. Žalobca porušil tiež ustanovenie § 48 ods. 3 písm. g), h), u) zákona, lebo sa mimo štátnej služby nezdržal konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na nové konanie. Uviedol, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania nesprávne aplikoval právo, čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. a konštatoval, že pre posúdenie veci je podstatné, či jeho konaním došlo k porušeniu služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom, ktoré zakladá prepustenie zo služobného pomeru. Tvrdil, že žalovaný svoje rozhodnutie postavil na internom predpise ministra vnútra na zamedzenie požívania alkoholických nápojov, o ktorom bol žalobca informovaný a preto vedel alebo mal vedieť, že ak sa kedykoľvek zistí, že riadi motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, bude u neho naplnený dôvod pre prepustenie zo služobného pomeru. Takto ponímané vymedzenie porušenia služobnej prísahy by podľa žalobcu zakladalo tzv. princíp kolektívnej viny, čo je v rozpore so zákonom a princípmi demokratického súdnictva. Poukázal na to, že každý prípad si vyžaduje individuálne posúdenie, v rámci ktorého je nutné sledovať intenzitu porušenia. Uviedol, že protiprávneho konania sa dopustil v čase dovolenky, bol v civile ako každý iný občan, preto celoplošné vnímanie príkazu ministra vnútra a jeho dôsledky, aj v čase, keď policajt je súkromnou osobou a nevykonáva službu, možno považovať za zásah do výsostne osobných práv občana chránených Ústavou SR. Súd prvého stupňa sa podľa žalobcu nevysporiadal s okolnosťami prípadu, s intenzitou porušenia, ani s otázkou, že potrestanie by malo mať nielen represívny ale aj výchovný charakter. Pri rozhodovaní neprihliadol na to, že intenzita porušenia v konkrétnom prípade nebola tak vážna, aby zakladala bez ďalšieho prepustenie zo služobného pomeru, a že vzhľadom na vek žalobcu aj samotné prejednanie veci je trestom, a napokon, že žalobca bol už potrestaný v priestupkovom konaní, v ktorom uznal svoju vinu, svoj čin oľutoval a vykonal všetky opatrenia na odstránenie svojho závažného konania a dôsledkov, ktoré ním zapríčinil.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že krajský súd sa v rozsudku vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami, ktoré žalobca uviedol a jeho rozhodnutie o zamietnutí žaloby je v súlade so zákonom. Poukázal na to, že žalobca najskôr 03.06.2003, a opakovane 11.01.2005, bol riadne oboznámený s tým, že v prípade, ak sa u neho zistí, že vedie v čase služby alebo mimo času služby motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu alebo iných návykových látok sa podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona zo služobného pomeru príslušníka PZ prepustí, pretože poruší služobnú

prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Bolo by preto v príkrom rozpore s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere zotrval policajt, ktorý napriek tomu, že vedel o prijatých prísnejších opatreniach na zvýšenie disciplíny príslušníkov PZ v súvislosti s vedením motorových vozidiel pod vplyvom alkoholu, dopustil sa uvedeného konania. Zdôraznil, že súhlasí s názorom krajského súdu, že spoločenská požiadavka na bezúhonnosť policajta ako osoby, ktorá sa zúčastňuje na plnení úloh štátu aj vo veciach bezpečnosti je vyššia ako vymedzuje zákon, že charakterom výkonu policajta by mal byť v prvom rade zmysel pre zodpovednosť, pričom riadenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu nemožno hodnotiť ako zodpovedné. Konštatoval, že skončenie služobného pomeru príslušníka PZ z dôvodu, že zvlášť hrubo porušil služobnú prísahu, nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou, zodpovednosťou za priestupok alebo disciplinárne previnenie. O prepustení policajta rozhoduje minister vnútra Slovenskej republiky v samostatnom personálnom konaní nezávisle na výsledku napr. trestného konania, prípadne konania o priestupku. Protiprávne konanie bolo žalobcovi riadne a v súlade so zákonom preukázané dôkazmi obsiahnutými v spise.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. dňa 21. januára 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z obsahu administratívnych spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúmvacieho konania je preskúvanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a potvrdené prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz ministra vnútra SR zo dňa 31. augusta 2005, č. 428 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona. Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru na tom skutkovom základe, že dňa 27.07.2005 v čase okolo 09,20 hod. viedol pod vplyvom alkoholu na diaľnici D1 v smere Litovský Hrádok – Liptovský Mikuláš osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, ev. č. X.. V kilometri 459,600, kde bola v tom čase povolená rýchlosť jazdy motorovými vozidlami znížená a počet jazdných pruhov sa znižoval do jedného jazdného pruhu, žalobca nedodrжал bezpečnostnú vzdialenosť za nákladným motorovým vozidlom zn. Renault Magnum, ev. č. X. s návesom ev. č. X. a prednou časťou osobného motorového vozidla narazil do zadnej časti návesu nákladného motorového vozidla, následkom čoho došlo k poškodeniu prednej časti osobného motorového vozidla a zadnej časti návesu, pričom celková škoda na motorových vozidlách predstavovala sumu cca 110 000 Sk. Žalobca bol podrobený dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu prístrojom ALCOTEST 7410, výrobné číslo ARFM-0069, pričom prvá dychová skúška bola s pozitívnym výsledkom 1,27 promile a druhá dychová skúška bola vykonaná s výsledkom 1,23 promile. Týmto

konaním žalobca porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Žalobcove námietky uvedené v rozklade podanom proti personálnemu rozkazu, že rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru je predčasné vzhľadom na neskončené priestupkové konanie, že pri vydávaní rozhodnutia nebolo prihliadnuté na povahu protiprávneho konania a okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a doterajší postoj žalobcu k plneniu služobných povinností, žalovaný nepovažoval za dôvodné, a o rozklade rozhodol podľa § 243 ods. 4 zákona tak, že ho zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca včas žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného. V žalobe namietal, že jeho konanie nemalo taký charakter, že by zakladalo dôvod na jeho prepustenie zo služobného pomeru, a že žalovaný mal pri rozhodovaní prihliadať na jeho doterajšie svedomité plnenie všetkých povinností ako príslušníka PZ, že spáchanie priestupku tak, ako sa to udialo, nemôže byť považované za porušenie služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom a nestotožňuje sa so záverom, že jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby a napokon, že pri rozhodovaní nebolo prihliadnuté na povahu protiprávneho konania, okolností, za ktorých bolo spáchané, jeho následkov a zavinenia. Poukázal na to, že potrestanie by malo mať aj výchovný charakter, nielen represívny, obe tieto hľadiská by sa mali vzájomne dopĺňať, čo sa v jeho prípade nestalo.

Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť. Uviedol, že všetky dôkazy obsiahnuté v administratívnom vyšetrovacom spise zhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach, bez ohľadu na to, či svedčili v prospech alebo neprospech žalobcu a dospel k záveru, že zakladajú dôvod na jeho prepustenie zo služobného pomeru. Podľa žalovaného je potrebné služobnú prísahu vnímať aj s ohľadom na rozkaz ministra vnútra č. 2/2002 v znení rozkazu č. 63 zo dňa 14. mája 2003, z ktorého vyplýva, čo sa rozumie pod zvýšenou disciplínou vo vzťahu k požívaniu alkoholu a aký je následok jeho porušenia. Žalobca o týchto prísnejších opatreniach na zamedzenie viesť motorové vozidlá pod vplyvom alkoholu vedel. Žalovaný poukázal na to, že ustanovenie § 192 ods. 1 písm. e) zákona neobsahuje poľahčujúce hľadiská pre miernejšie posúdenie porušenia služobnej prísahy a tiež, že aktívne a svedomité plnenie uložených úloh nie je, a ani nemôže byť, ospravedlnením pre protiprávne konanie spáchané žalobcom.

Z obsahu služobnej prísahy policajta zakotvenej v ustanovení § 17 ods. 1 zákona vyplýva, že policajt má byť čestným, statočným a disciplinovaným, ktorý svoje sily a schopnosti vynaloží na ochranu práv občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života, riadi sa ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona).

Policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu a plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných predpisov (§ 48 ods. 3 zákona).

Podstatou námietok žalobcu vznesených v správnom konaní, uplatnených v žalobe i v podanom odvolaní, je tvrdenie, že jeho konanie vzhľadom na to, že k dopravnej nehode došlo počas jeho dovolenky, nemalo taký charakter, ktorý by zakladal zákonný dôvod na prepustenie zo služobného pomeru. Žalobca vyčítal krajskému súdu, že na túto okolnosť neprihliadol a tiež nezohľadnil jeho doterajšiu činnosť v Policajnom zbore, výchovný účel trestu, ako aj jeho postoj k spáchanému priestupku v priestupkovom konaní. Tieto odvolacie námietky Najvyšší súd SR nepovažuje za dôvodné, pretože správne orgány i krajský súd sa vo svojich rozhodnutiach vysporiadali so všetkými relevantnými námietkami žalobcu. Najvyšší súd SR sa s ich dôvodmi stotožnil a nebude ich opakovať. K nim je potrebné ešte uviesť, že dodržiavanie zákazu riadenia motorového vozidla po požití alkoholických nápojov patrí do rámca hlavnej činnosti policajného zboru (§ 2 ods. 1 písm. j) zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore). Žalobca tým, že riadil motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu bez ohľadu na to, či bol mimo služby, hrubým spôsobom porušil zákon, služobné povinnosti, konal v rozpore so služobnou prisahou a táto skutočnosť je spôsobilá spôsobiť ujmu policajnému zboru.

Preskúmané rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade so zákonom a v tejto súvislosti nemá preto právny význam námietka žalobcu, že rozhodnutie vychádza z personálneho rozkazu ministra vnútra, ktorý nie je všeobecne záväznou právnou normou.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi

odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 246c O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p a § 250k ods. 1 O.s.p. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov nepatrí a žalovanému nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 21. januára 2009

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová